

skulde jeg tro, at der ikke hos mange Partier vilde være nogen egentlig Stemning for at forsøge en saadan Transaktion.

Til Slutning betonedede det ærede Medlem, at det kunde være, at den økonomiske Elendighed, der er rundt om i Verden, ogsaa vilde melde sig, i alt Fald i nogen Maade, her til Lands, at Pengenes Værdi da atter vilde stige og Forholdene paa dette Omraade i det hele taget forandre sig helt. Det er meget muligt, at det ærede Medlem har Ret deri. Men er der økonomisk Elendighed rundt omkring i Verden — og det er der desværre —, saa er den ikke paa nogen Maade naaet til dette Land. Hverken Samfundet, Borgerne eller Staten har i de Aar, der er gaaet, mærket noget til Elendigheden. Vi har kunnet understøtte dem, som var de trængende i Samfundet, vi har kunnet yde de arbejdsløse og de daarligt stillede en stor Hjælp, som har bragt Landet i Ro over Krigsforholdene og indtil nu forhindret voldsomme Brydninger som dem, der har fundet Sted andre Steder, og som ligesom stadig er latent til Stede. Noget finansielt Men har Staten heller ikke lidt; det kan jeg ikke indrømme, den har. Men jeg skal ogsaa overfor det ærede Medlem villig gøre den Indrømmelse, at Forholdene naturligvis bliver vanskeligere og vanskeligere, og at den stærke Organisationstrang, der findes, med de Krav, som den afføder, naturligvis kan berede Staten mange Vanskeligheder. Men naar det ærede Medlem just klagede over Organisationerne, over den Myndighed og Magt, de kunde besidde, vil jeg sige, at det ærede Medlem ikke var rigtig heldig sidste Gang, det ærede Medlem vilde bekæmpe Organisationerne. Jeg kan ikke uden en vis Skamfølelse paa det høje Landstings og den højtærede Ordførers Vegne mindes, hvad der foregik med Barbererne. Det vil for Fremtiden altid være et noget ømtaaligt Punkt i det høje Landstings Historie, at man hverken tog den ene eller den anden Stilling, at man, hvis man var af den Mening, at man burde søge at afbøde et stærkt Slag mod Samfundet — jeg maa maaske sige: en Barberkniv sat paa Samfundets Strube —, da ikke naaede længere, end man forleden Dag fik Kraft til. Det vil vistnok give Organisationerne meget Haab om at kunne komme langt, at man ikke en Gang her i Landstinget kunde afslaa det Angreb, der blev foretaget.

Jeg har endnu kun nogle ganske faa Bemærkninger at gøre til det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), der, hvad

jeg jo mange Gange tidligere har hørt, klagede over, at dette Lovforslag som andre kom saa sent til det høje Ting, og at man maatte tage sin Stilling til det i den ellefte Time. Jeg har ikke i Dag rettet nogen Anmodning til det høje Landsting om at skynde sig udover en rimelig Grad med Lovforslaget. Jeg er meget taknemmelig for, at man vil fremskynde Behandlingen, det skal jeg ikke nægte, men jeg har udtrykkelig bestemt, at jeg ikke vilde rette en saadan Anmodning til det høje Landsting. Det ærede Medlem har for saa vidt ikke saa stor Grund til Klage, for det ærede Medlem indrømmede selv, at der er god Grund til at paaskynde dette Lovforslags Fremme, ikke af Hensyn til Ministeriet, som det ærede Medlem vil sige, men af Hensyn til Lovforslagets Indhold. Naar derimod det ærede Medlem sagde, at man ikke fik Tid til Kritik af Forslagets enkelte Bevillinger o. l., saa maa jeg maaske have Lov til at minde det ærede Medlem om, at Lovforslaget har været behandlet, og meget grundigt, i Folketingets Finansudvalg, og at alle Partier, ogsaa de Medlemmer, der repræsenterer det ærede Medlems Parti, ubetinget har stemt for alle dets enkelte Poster, og det synes jeg dog maa være det ærede Medlem en Trøst. Vil det ærede Medlem dog ikke mene, at hans Meningsfæller i Folketingets Finansudvalg har øvet den Kritik af Forslaget og dets enkelte Bevillinger, som skulde øves? Det ærede Medlem vilde dog ikke lægge nogen Hindring i Vejen for Lovforslagets Fremme, men afholde sig fra at stemme over det ved tredie Behandling og mente derved at have taget Ansvar for dets Vedtagelse fra sit Parti. Det tror jeg virkelig er en Indbildning af det ærede Medlem. Hvis det ærede Medlem vil protestere, maa han gøre det ved direkte at stemme imod Lovforslaget. Jeg er ham naturligvis taknemmelig, hvis dette Lovforslag gaar enstemmigt gennem dette høje Ting, men der er ikke nogen synderlig Protest i at undlade at stemme, naar man er sikker paa, at Lovforslaget alligevel bliver vedtaget, og det gør det.

Det ærede Medlem sagde endelig, at der er Utryghed i Befolkningen overfor, hvad der finansielt kan ske her i Landet. Deri tror jeg, at det ærede Medlem tager ganske fejl. Jeg tror oprigtig talt ikke, at Befolkningen i saa Henseende er utryg. Den mærker ikke paa den Maade, hvorledes Finanserne maa ordnes, hvorledes Indtægter og Udgifter stilles imod hin-